

НАЙНОВІШІ ВІРШІ

цегли облупленої абстракції перед сні
закутали синиці у біле й колюче
вівці із вулиць зібрали тобі – жени
їх на простір гірчичний не полюючи
на шляху на адреси. під хруст кори
ти вбиваєш у землю сліди отари
віддавай Богу овець – собі не бери
і без тебе достатньо набрали
а вернеш назад як вертає з відпливу вода
як у ребрах душа пастуша заколе
впізнаєш домівку по цеглі що випада
впізнаєш себе за болем

сонячні рани затягнуться – прийде ніч
естафетою слів і брехні прошу не зли
ти віднюхав мене усю до чужих облич
плетемо вузли
кліпне котрогось портрет і лапами
пошматує небо на хмари червиві
бо інакше не вмю і трохи літатиму
обмиваючи душу грішну у злив
наздогнавши твій погляд

обкутавши ризами

щоб не бачив як повертаюсь туди
я в польотах собі серце врізала
постуди

обд-ж-ілене літо вмістилось у ночі купала
і крихти світанку дзьобають нічні голуби
ще доля твоя недопереблукала
бо хто без гріха дочекається може аби
облуплений дощ нікуди не йти причинами
будинки гладить. які віднедавна пустими

ще поки темно ще поки двері відчинені...
колись ти станеш котом і я тебе стерегтиму
у жменях проліті образи та вірний біль
сховати би їх і не згадувати всує
любов це коли... «добраніч коханий тобі
і всім хто з тобою ночує»...

помахаю тобі – мій привіт долетить
закуйовдженим загнаним звіром
площина – кількість точок. столи –
ложки мінімум дві. повіриш
в існування нашого столу? твоя вітальня
паралельна моїй – окремо: молоко і глек
тож наш дім – як і зрештою стіл – нереальний
ти евкліда читав? почитай. він був грек
і цю тему закрив. хоч історія бреше
геометрія – ні. тож усе пропало
це закони. це правда. від цього легше
має стати
легше.
правда стало?

а давай гратися у слова що навшпиньки –
розтлумач мені темні пророцтва Ісаї
забуваюся у сновидіннях – шпилькою
колю себе і знаєш – помагає
під вікнами навпомацки ці балакучі сови
частинами доби крутять як сонцем циган
ми догралися тепер пробачаю по слову
істина на дні книги перед очі цибне
отже дивись: дощі пасуться хвоюю
і сміється кожному небо у калюжі пузатій
сниться твоя дружина і питає у мене: хто я
ну скажи мені що їй сказати

Людмила ДЯДЧЕНКО – член Асоціації українських письменників. Вірші друкувались у журналах «Сучасність», «Кур'єр Кривбасу», «Українській літературній газеті», антології «НЕП: Ніч еротичної поезії» (2011), у низці альманахів та в інтернет-виданнях. Учасник і лауреат літературних фестивалів. Автор поетичної збірки «Плата за доступ» (2011), яку С. Жадан визнав найкращою дебютною книжкою. Лауреат Міжнародної українсько-німецької премії ім. Олесь Гончара (2012). Художній редактор часопису «Сучасність» (березень–жовтень 2012). Її вірші перекладено російською та французькою мовами.

Напружено-нервове відчуття світу, розриви ритміки, порушення синтаксису, несподівана метафорика, тонке відчуття мови роблять автора одним із найцікавіших молодих українських поетів.

